

Надам се да ће ми цењени Никола Танасић, чија писанија са великим уживањем и уважавањем пратим, опростити што сам наслов његовог чланка узео и за мој, али стварно нисам могао да нађем бољи за моја размишљања о вратоломијама српске спољне политике коју спроводе председник и подређени му министар спољних послова.

Некако случајно, са појавом оркана светске економске кризе који је, као што знамо, шанса за покретање ветрењача српске привреде и који нас је заобишао, али је ипак успео да испразни солидни српски буџет и поремети равнотежу стабилних монетарних резерви, почела су да ничу и два нова стуба, односно ослоња српске спољне политике – Русија и Кина.

Такође сасвим случајно, управо те две државе имају новце које су вољне да пласирају у Србију под повољнијим условима за власти у Србији (погрешно би било написати – српских власти), него што то чине ММФ, ЕУ, или САД. Просто речено: дају више, јер траже мање. Не захтевају смањење пензија, плата које се финансирају из буџета (просвета, судство, здравство, војска, полиција, државна администрација...), и тиме стварање незадовољних гласача који би на изборима казнили владајућу коалицију, са све председником на челу.

Промена курса лета, односно врлудање спољне политике у Србији (погрешно би било написати – српске), тако постаје мало јаснија, али не и крајње одредиште, домет и резултати.

Проблем је, међутим, што су ова два новооткривена стуба у сукобу са стубовима (НАТО, САД, ЕУ, ММФ), који су владајућу коалицију и председника уздигли до владарских висина и тамо је одржавају, па у муљу светске и политике која се спроводи у Србији (погрешно би било написати – српске) ослањање на једне значи и потонуће других и следствено томе ризик за оне на врху тих стубова, који може довести до тога да слете са њих и заврше у већ поменутом муљу.

Свакако, неко ће да помисли како је ипак изводљиво безбрижно и са лакоћом балансирајући на свим стубовима, међутим, запитајмо се колико је могуће узети руске паре и хрлити у НАТО, или, исто то али мало другачије, ослањати се на подршку САД (НАТО), а допуштати да са руским капиталом улази и руски утицај у Србију. На пример, шта ће се десити ако Руси пожеље да купе једну или више ТВ станица са националном фреквенцијом које би несумњиво имале високу гледаност и на тлу Србије путем медија почну да мењају евро-атлантску мантру? Шта ће се десити ако руске или кинеске банке у својим филијалама у Србији почну становништву да нуде много повољније кредите него што то чине филијале западних банака и тако их онемогуће да путем пљачкања становништва и даље зарађују енормне профите, истовремено ударајући западњаке тамо где су најосетљивији?

Ипак није све тако црно. Решење се назире, а зове се регионализација, иако постоји диспропорција стубова и региона. На пример, у једном од региона, на Косову и Метохији, већ су снажно ударени стубови САД, НАТО и ЕУ. Они су такође снажно посађени и у главе властодржаца у Србији (погрешно би било написати – српских).

У други регион, на пример Рашку област, могао би да се засади стуб из Саудијске Арабије или Ирана – и ови стубови имају пуно пара. У Војводину је већ почео да се укопава стуб ЕУ за препознатљивим украсним елементима из Мађарске, Немачке, Хрватске и Ватикана. Шумадијском региону добро би пристајао стуб који би подигао "Фијат". Остали региони би били резервисани за Русију, Кину, Шангајску иницијативу, несврстане и остале који би новчаним прилозима били вољни да помогну. Опасност од сукоба интереса (стубова) не постоји, пошто ће сваки регион бити држава за себе.

Уколико се на хоризонту напора политичке врхушке у Србији (погрешно би било написати – српске) да остане и опстане на власти, појави још који стуб који може да се музе (дијаспора), лако ће се створити регион и за њега.

А стуб срама је већ пренатрпан.